

باقی صدیقی

باقی صدیقی دا اصل ناں سائیں محمد افضل اے۔ آپ ٹیکسلا دے اک پنڈ سہام وچ 1909ء نوں پیدا ہوئے۔ کئی عمرے یتیم ہو گئے تے دسویں جماعت پاس کرن مگروں اک پرائمری سکول وچ مدرس ہو گئے۔ فیر بمبئی جا کے فلمی کہانیاں تے گیت لکھدے رہے۔ کُجھ چرفوج دے محکمہ ایم۔ ای۔ ایس وچ کلرکی کیتی۔ جدوں راولپنڈی پر تے تے اک ہفت روزہ رسالہ ”راہ و منزل“ دے ادارتی عملے وچ شامل ہو گئے۔ ریڈیو پاکستان راولپنڈی لئی گیت فیچر تے ڈرامے وی لکھے۔ بیمار ہوئے تے اپنے پنڈ، سہام چلے گئے 8 جنوری 1972ء نوں وفات پائی۔

پنجابی وچ اوہناں دی شاعری دے دو مجموعے ”زخمی پیار“ تے ”کچے گھڑے“ شائع ہو چکے نیں۔ ”کچے گھڑے“ نکلیاں نکلیاں نظماں دا اک خوبصورت مجموعہ اے جس وچ باقی صدیقی نے روایت تے جدیدیت نوں اک یک کر دتا اے۔ پوٹھوہاری لہجے وچ پوٹھوہاری علاقے دے لوک گیت، نظماں، اتھے دے وسنیکاں دے معاشرتی تے سماجی روگ، ہجرت فراق دی کیفیت تے اپنے عہد دا شعور پوری طراں موجود اے۔

ہک بوٹا

ہک بوٹا گھل مگھلا
سڑنے پلنے راہیاں
پتراں نی پکھی جھولے
کتے چیزے، کتے صافے

ہاڑے جیٹھے نی ڈھپاں وچ
ڈنیانی نظراں توں اوہلے
اس بوٹے نی چھانویں بہہ کے
دلاں نی بولی بولے

آن مسافر جان مسافر
ایہہ پتراں نی وٹھاں وچوں
ہر راہی آں ہٹ ہٹ تکتے
کوئی اس ناراز نہ سمجھے
کوئی نہ دل پھرو لے

ایہہ بوٹا پینے گاں نا جھوٹا
کوئی اس نے پتر ڈھائے
کوئی اس نیاں ٹاہنیاں پتے

فریدی ایہہ اتملا سنگی
ساریاں تے رت ڈوہلے
ہک بوٹا گھل مگھلا
سڑنے پلنے راہیاں کی
پتراں نی پکھی جھولے